

3. Declaration of the Western Balkan Summit in Trieste(13.07.2017). – Access mode :<https://europeanwesternbalkans.com/2017/07/13/declaration-western-balkan-summit-trieste/>

4. Fouere E. The three important messages from the European Commission's 17 April communication on the EU's Enlargement Policy / E. Fouere. – Access mode : <https://www.ceps.eu/publications/three-important-messages-european-commissions-17-april-communication-eus-enlargement>

5. Urgent reform priorities for the Former Yugoslav Republic of Macedonia (June 2015). – Access mode : https://eeas.europa.eu/sites/eeas/files/urgent_reform_priorities_en.pdf

Микола СМОКВІН

*здобувач кафедри державознавства
та права ОРІДУ НАДУ*

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ВПРОВАДЖЕННЯ НЕСІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ ЯК НОВА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ТЕРИТОРІЙ

Соціально-економічна різноманітність сільської місцевості в Європі призводить до непропорційного розвитку сільських територій. Це змушує фермерів та мешканців сільської місцевості займатися пошуком додаткових можливостей щодо задоволення основних потреб та покращення життєвого рівня. Розширення видів несільськогосподарської діяльності є додатковими шансом для малих господарств. Прикладом такого напрямку розвитку господарств є соціальне землеробство [3, с. 17].

Ідея полягає в сільському господарстві, яке поєднує в собі сільськогосподарське виробництво з наданням соціальних послуг. Це також є можливістю для тих фермерів, які вже проводять операції в несільськогосподарській галузі, наприклад агротуризму і можуть розширювати спектр своїх послуг із наданням соціальних послуг.

Європейські моделі цього виду сільського господарства відрізняються регіонально та покладаються на провідну функцію, наприклад ферми для догляду за людьми, які потребують після лікувальної реабілітації, людьми похилого віку, навчальні ферми тощо. Ця інноваційна модель отримала назву «Соціальне господарство на основі громад».

На дана ний час існує впровадження декількох пілотних проєктів, які комбінують в собі багато форм, а також включає різні об'єкти та залучає місцеву громаду до своєї діяльності. Вона базується на

використанні ендегенних ресурсів; це розширює сферу доходів не тільки фермерів, але й інших сільських жителів [3, с. 67].

Модель універсальна, рекомендується в сільській місцевості, що характеризується вузько направленою спрямованістю ведення господарства.

Багато доказів того, що надаючи соціальні послуги, які зараз користуються великим попитом, дрібні ферми зможуть функціонувати оптимально і нормально в умовах конкуренції та вимогливого ринку споживачів цих послуг. Ця форма землеробства в сільській місцевості називається соціальним землеробством.

У Центральній та Східній Європі ця форма мало відома або навіть нова, незважаючи на те, що в Європі вона існує протягом двадцяти п'яти років. Поняття, що описує сутність соціального землеробства, є дуже всеосяжним, широким і постійно розвивається разом з включенням нових форм соціальних послуг або методів ведення сільського господарства, об'єднуючи місцеву спільноту в цей тип землеробства. Загалом вважається, що соціальне землеробство – це форма сільського господарства, орієнтована на громаду, задовольняючи її соціальні потреби, діючи на користь соціальної інтеграції людей та окремих груп. Такі види діяльності найчастіше виконуються у формі догляду та освітніх ферм, що є частиною широко розумного соціального землеробства [1, с. 8].

Що стосується особливостей соціального землеробства в різних регіонах Європи, то нижче наведено характерні напрями діяльності соціальних фермерських господарств у розвинених країнах ЄС.

Наприклад, у Фінляндії соціальне землеробство розуміється як діяльність, в якій природа використовується як джерело або засіб для збереження психічного чи фізичного здоров'я людини, для реабілітації, та надання допомоги у освітній сфері.

У Швеції «зеленим доглядом» або соціальним землеробством розуміється діяльність, заснована на зв'язці надання допомоги з ресурсами, що пропонуються фермерськими господарствами, спрямовані на індивідів, які з різних причин підпадають під дію Закону про соціальні послуги.

Соціальне господарство на базі громади є новим видом сільського підприємництва з посиленням на ідею спільної діяльності, як використання синергетичного потенціалу окремих осіб та всієї громади в агропродовольчому секторі. Окрім надання соціальних послуг, це створює інші можливості для отримання доходу від несільськогосподарського та сільськогосподарського операції (наприклад, прями продажі). Новий тип соціального господарства характеризується механізмами формування постійних зв'язків між різними соціальними суб'єктами та їх ролі в універсальному розвитку сільських територій.

Список використаних джерел

1. Di Iacovo, F. (2009). Social Farming: Dealing with Communities Rebuilding Local Economy Journal of Farm Management, 13(7), 8.
2. Reiman. K / Social conditions for the endogenous growth of territorial units / Reiman. K. – W: Economic Science for Rural Development. – № 11. – 2006. – P. 63.
3. Wioletta K. Community-based Social Farming (CSF) and its educational function. Problems of Small Agricultural Holdings. – No. 2. – 2017. – P. 17.

Дарина СОЛОПИХІНА

*студентка Харківського національного університету
міського господарства ім. О.М. Бекетова*

ДОСВІД КРАЇН ЄС УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ ІНТЕРЕСІВ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

У світі не існує країни, яка б мала абсолютний імунітет проти негативних явищ, пов'язаних із конфліктом інтересів у професійній діяльності державних службовців. Усі країни вдаються до певних дій, для того щоб запобігати та протидіяти ситуаціям конфлікту інтересів, і роблять це з різним ступенем успіху.

У пункті 2, статті 2 хорватського «Закону про запобігання конфлікту інтересів під час здійснення публічно-владних повноважень» під поняттям «конфлікт інтересів» розуміється ситуація, у якій службовець має приватний інтерес, що суперечить публічному інтересу, або його приватний інтерес впливає чи може вплинути на його безсторонність у процесі здійснення службових повноважень [4].

У європейській законодавчій практиці досить поширеною є запропонована у Рекомендаціях ОЕСР характеристика конфлікту інтересів як конфлікту між державними обов'язками та приватними інтересами державної посадової особи, в якому пов'язаний з приватними можливостями інтерес державної посадової особи може негативно впливати на виконання нею своїх посадових обов'язків і функцій [1]. Таке визначення конфлікту інтересів, зокрема, відображене у законах Чехії, Латвії, Молдови, Хорватії.

У чеському законодавстві щодо конфлікту інтересів визначається, що будь-який конфлікт між приватними інтересами службовця та інтересами, які він зобов'язаний захищати у зв'язку з призначенням на посаду, і є конфліктом інтересів на державній службі (Закон про конфлікт інтересів, § 3 п. 1) [2].

Відповідно до «Закону про запобігання конфлікту інтересів у діяльності посадових осіб» (п. 5 ст. 1) Латвії конфлікт інтересів – це

ситуація, в якій у процесі виконання службових обов'язків службовець повинен прийняти рішення або взяти участь у прийнятті рішення чи вчинити інші дії, пов'язані з виконанням його повноважень по службі [3].

Слід також відзначити, що у Рекомендаціях ОЕСР у межах загального поняття конфлікту інтересів акцентується існування не лише ситуації фактичного конфлікту між інтересами державного посадовця як приватної особи-громадянина та його обов'язком як державної посадової особи, але також ситуацій, за яких існують уявний чи потенційний конфлікти інтересів.

Очевидний конфлікт інтересів стосується ситуації, коли існує особистий інтерес, який може обґрунтовано вважатися іншими таким, що впливає на виконання державною посадовою особою своїх обов'язків, навіть якщо такого негативного впливу фактично немає (або не може бути).

Загалом у європейській управлінській практиці відсутній стандартний набір інструментів, спрямованих на запобігання виникненню конфлікту інтересів на державній службі. Але можна окреслити основні можливі механізми, які застосовуються в різних країнах.

1. Одним із таких механізмів є обмеження щодо суміщення службової діяльності з іншими видами діяльності. Ця умова поширюється на осіб, що обіймають політичні посади.

2. Наступним механізмом є декларування особистих доходів. У країнах Європи відсутній єдиний підхід щодо визначення кола суб'єктів, які повинні подавати декларації про особисті доходи та суми доходів, що підлягають декларуванню. У Великобританії, наприклад, члени парламенту повинні декларувати лише ті доходи, які перевищують певну встановлену межу. У Польщі особисті доходи декларують лише особи, які обіймають політичні посади, а також особи, які обіймають виборні посади. У Латвії обов'язок декларування особистих доходів покладається на всіх службовців.

3. Ще одним дієвим механізмом запобігання конфлікту інтересів на державній службі є оприлюднення декларацій про інтереси, доходи та майно. Це передбачено законодавством деяких європейських держав – Польщі (для всіх місцевих виборних посадових осіб), Великобританії (декларації про подарунки особам, що обіймають політичні посади, а також декларації про інтереси членів парламенту є загальнодоступними), Іспанії (декларації про інтереси членів парламенту та місцевих виборних посадових осіб можуть бути отримані за запитом будь-якої зацікавленої особи), Латвії (всі декларації є загальнодоступними). Законодавство Франції та Угорщини оприлюднення декларацій не передбачає.

4. Обмеження на обіймання певних посад та заняття певними видами діяльності після припинення повноважень на посаді державного службовця також встановлене законодавством окремих європейських країн.